

Tuyển tập Hoa Song Đường 03
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. *Hình bóng Cha Già*
  02. *Một người đi*
  03. *Nhớ Mẫu Từ*
  04. *Vành tang Mẹ*
  05. *Mẹ đã đi rồi*
  06. *Từ tạ Mẹ Hiền*
  07. *Thưa Mẹ, con đi ...*
  08. *Tôi không hứa và tôi không làm được*
  09. *Tôi nói anh nghe !*
  10. *Sóng vỗ đôi bờ*
-

Hình Bóng Cha Già

Cha ra đi, cõi vô thường tan biến
Mái tranh nghèo, như vắng bóng Cha ơi
Vẫn còn đây, bức màn thưa cửa sổ
Gió phát phơ, reo kẽ lá không lời

Cha ra đi, khung trời còn nhung nhớ
Áo bà ba, nhuộm một nắng hai sương
Áo vải thô, bạc phai màu hoại sắc
Cảnh nhà xưa, nghiêng một mái Song Đường

Cha ra đi, bóng Cha Già còn đó
Quãng đường dài, gai góc vẫn không phai
Cát bụi bay, thì thâm khuya sỏi đá
Gợi hồn con, bóng núi đổ sông dài

Cha rũ áo, cuộc đời như bỏ ngõ
Dòng sông xưa, nhịp sóng vỗ đôi bờ
Mỗi lần qua, thêm một lần thương nhớ
Bóng Cha già cần cỗi tóc bạc phơ

Tiếng chuông đầu hôm buông thả
Tiếng chuông mỗi sớm xa đưa
Ngân vang trôi về nỗi nhớ
Mênh mang hình bóng tôn thờ

Lời kinh trầm bổng bên chùa
Dọc đường rơi rụng hơn thua
Trở về nguồn tâm muôn thuở
Đây rồi hình bóng Cha ơi
Quê nhà một mái xa khơi !!!

Tháng 10 – 2006
Mặc Giang

Một Người Đi

Người ra đi, cõi phiêu bồng đâu đó
Cửa không gian, như vắng bóng người ơi
Cửa thời gian, treo bức màn khép mở
Gió phát phơ, reo kẽ lá không lời

Người ra đi, khung trời còn nhung nhớ
Những ngày qua, nhuộm vạc nắng pha sương
Những hôm nay, loang loang màu tím tím
Bóng hình ai, ghi nhòa nhạt bên đường

Người ra đi, những ngày xa xưa đó
Của một thời dĩ vãng vẫn chưa phai
Cát bụi bay, xạc xào khua sỏi đá
Gọi hồn ai, nhắm mắt thức đêm dài

Người cất bước, cuộc đời chưa bỏ ngõ
Dòng sông xưa, nhịp sóng vỗ đôi bờ
Mỗi lần qua, thêm một lần nhung nhớ
Nước thì thâm áp ủ bên sông mơ

Vạc đầu hôm buông thả
Đế rỉ rả canh khuya
Ngân vang trôi về nỗi nhớ
Mênh mang hình bóng chưa mờ

Giữa dòng đời muôn ngã
Trôi những nẻo xa khơi
Lá vàng buông lá chả
Phơi gió bụi không lời.

Tháng 10 – 2006
Mặc Giang

Nhớ Mẫu Từ

Nếu ai hỏi trên đời này
Hình ảnh nào là hình ảnh đẹp nhất
Xin trả lời, đó là hình ảnh mẫu từ
Bao trùm vũ trụ, vẫn có chỗ, không dư
Khắp cả đất trời, vẫn tràn đầy, không thiếu
Nếu ai hỏi trên đời này
Tình thương nào là tình thương đẹp nhất
Xin trả lời, đó là tình thương mẹ hiền
Dịu hơn nét ngọc tay tiên
Đẹp hơn châu báu điểm huyền thiên thai
Tình thương dịu ngọt chảy dài
Mẹ hiền, như thể phương đài kết hoa
Nếu ai hỏi, trên đời này
Tình thương nào là tình thương đẹp nhất
Xin trả lời, đó là tình thương mẹ hiền
Chỉ cần tay mẹ dịu xoa
Niềm đau, gian khổ, chan hòa tiêu tan
Chỉ cần lời mẹ nhẹ nhàng
Niềm đau, đày đọa, bỏ ngang bên đường
Chỉ nhìn ánh mắt mẹ thương
Như reo khúc nhạc vương vương cầu kiều
Ngồi buồn, đếm bóng cô liêu
Lòng thương nhớ mẹ chín chiều ruột đau
Ruột đau, dù có úa màu
Đâu bằng hai tiếng, mẹ yêu, mất rồi.

Tháng 3 – 2007

Mặc Giang

Vành Tang Mẹ

Vành tang mẹ, là bầu trời sụp đổ
Vành tang mẹ, là vùng đất ngửa nghiêng
Còn đâu tiếng mẹ, thiêng liêng
Con đi tìm mẹ, giữa miền đơn côi
Còn đâu tiếng mẹ, mẹ ơi
Con đi tìm mẹ, xa xôi vọng về
Tử sinh, là một cơn mê
Tìm hình bóng mẹ, bốn bề biển khơi
Vành tang mẹ, ôi một vành tang trắng
Vành tang mẹ, ôi, trắng cả đời con
Mồ côi, tìm nẻo mỗi mòn

Đơn côi, tìm chốn héo hon cuối đời
Tạ từ, tiếng nói không lời
Con đi tìm mẹ, chơi vui vô thường
Tạ từ, một bên yêu thương
Con đi tìm mẹ, trên đường bơ vơ
Sống, là côi có hình có tướng
Chết, là về vạ nẻo không không
Ai đem nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trôi về nguồn
Còn đâu, hai chữ tròn vuông
Tròn còn không có, hỏi vuông làm gì
Vành tang mẹ, hỏi còn chi
Vành tang mẹ, hỏi còn gì, mẹ ơi !

Tháng 3 – 2007
Mặc Giang

Mẹ đã đi rồi

Ta nhớ câu, thất thập cổ lai hy
Mấy mươi năm, trong đời đâu có dễ
Nhưng thưa mẹ, dù trăm năm cũng thế
Hay ngàn năm, vẫn ảo ảnh phù vân
Diễm phúc nhất cuộc đời, là hai tiếng mẫu thân
Cao quý nhất cuộc đời, là hai tiếng mẫu từ
Thương yêu nhất cuộc đời, là hai tiếng mẹ thương
Nào có nghĩa gì đâu, kiếp người ba vạn sáu
Bóng chiều xuống, nhẹ rơi bên bờ giậu
Hoàng hôn về, nghiêng sóng vỗ mênh mang
Mây nước ơi, có nghe tiếng âm vang
Mẹ đi đâu, cuối phương trời miên viễn
Tắm thân mẹ, nằm yên, bất động
Cổ quan tài, vĩnh biệt ngàn thu
Đêm không trăng, mà, sao cũng mịt mù
Con tìm mẹ, như đom đóm bay, đi tìm ngõ tối
Mẹ đi đâu
Mẹ đi về đâu
Mẹ về một cõi nhiệm màu
Lòng con mới thấu sắc màu tang thương
Mẹ về một cõi mờ sương
Còn đâu mẹ hỏi, chiều vương nắng chiều
Mẹ về một cõi tịch liêu
Còn đâu hai tiếng : mẹ yêu, trong đời.

Tháng 3 – 2007

Mặc Giang

Từ Tạ Mẹ Hiền

Hình bóng mẹ lung linh, mờ hương khói
Con chấp tay, xin nói tiếng từ ly
Con chấp tay, xin nói tiếng biệt ly
Tim quặn thắt, rung rung, mờ mi mắt
Cầu xin mẹ, về cõi nhiệm màu muôn thuở
Còn riêng con, vành trăng phủ màu tang
Đàn cháu ngoan, nước mắt chảy hai hàng
Những người thân, một nỗi mênh mang
Xin tiễn mẹ, trên chiếc xe vô thường miên viễn
Còn đâu nữa, đường mía lau thơm thơm dịu ngọt
Còn đâu nữa, xôi nếp một nhè nhẹ thanh thanh
Khói hương bay theo gió loanh quanh
Con chim nhỏ, gọi đàn vang mé núi
Tiếng mẹ ơi, ngập ngừng bên bờ suối
Tiếng mẹ ơi, đứt quãng bên từ ly
Vô thường, mẹ đã ra đi
Còn chi đâu nữa, sầu bi nghẹn lời
Vô thường, mẹ đã chơi vơi
Con xin ghi nhớ, trọn đời, mẹ thương
Tạ từ, hai tiếng mẹ thương
Tạ từ, hai tiếng, tình thương, mẫu từ
Chấp tay từ tạ mẹ hiền
Chấp tay từ tạ mẹ thương.

Tháng 3 – 2007

Mặc Giang

Thưa Mẹ, con đi ...

Ngày xưa tôi đi
Mẹ tiễn tôi lên đường
Em tôi buồn không nói
Tôi bước đi mà lòng nặng vương vương
Ngày xưa tôi đi
Mẹ nhìn tôi khẽ nói
Đi xa ráng học hỏi
Lâu lâu nhớ về thăm
Tôi đi,
Mẹ tôi chưa già lắm
Em tôi vẫn còn thơ

Ra đi, nhớ về thăm nhé, mẹ chờ !
Thề rồi, mười năm
Như một giấc mơ
Hai mươi năm, đã quá
Ba mươi năm, xa lắc xa lơ
Về thăm, gọi chón mịt mờ
Tình quê, trôi tận cuối bờ cô liêu
Một thương, đã đến chín chiều
Ngàn thương, biết mấy chín chiều ruột đau
Một năm, đã thấy thịt thau
Ba mươi, nhân, cộng, biết màu gì đây !!!
Thề rồi mẹ tôi
Hoàng hôn ngủ sớm bờ tây
Hồn tôi gọi gió theo mây cuối trời
Chưa về, thôi đã hết lời
Có về, nắm mộ ru hời, khóc hương
Em tôi cũng quá nửa đường
Còn tôi tóc đã điểm sương úa màu
Nói gì mười năm,
Nói gì hai mươi năm, ba mươi năm
Không đông, mà rét căm căm
Không hạ, mà nắng chói chang, điêu tàn
Không thu, mà rụng lá vàng
Còn chi xuân nữa, muộn màng, thề thôi
Ngày xưa tôi đi,
Ngày nay tôi đi,
Ngày mai tôi đi,
Tôi đi, đến cuối cuộc đời ...

Tháng 3 – 2007
Mặc Giang

Tôi không hứa, và tôi không làm được !

“Tôi không hứa và tôi không làm được”
Khi Mẹ tôi còn sống ở trong đời
Mẹ nói rằng, không lẽ đi là một chuyến mù khơi
Đi là đi, không hẹn ngày trở lại
Đã bao năm, rồi nhiều năm, đi mãi
Thời gian trôi, rồi lại cứ trôi qua
Trăng dù non, nhưng tuổi Mẹ úa già
Sao một chuyến về thăm, xa dịu vợi
Bên đầu giây, Mẹ ngập ngừng khẽ nói
Khi con đi, Mẹ biết đã xa rồi
Trong cuộc đời, Mẹ đã nếm đủ thôi

Còn một nỗi, sẽ không yên, lỡ khi nhắm mắt
Ngọn đèn mờ, trước khi tàn, sắp tắt
Dầu cạn khô, còn ẩm ướt ngấm tim
Ráng kéo làn hơi, leo lét, lim dim
Bừng chút sáng muộn màng lia bắc lửa
Mẹ cũng thế, mái tranh nghèo, tựa cửa
Ngày từng ngày cho cuộc sống dần qua
Nghĩ chuyện gần, rồi lại nhớ chuyện xa
Những gì còn và những gì đã mất
Có một người con ở đâu xa lơ xa lắc
Những trông mong mà chẳng thấy con về
Tôi thưa rằng để mai mốt, Mẹ nghe !
Mẹ tôi cười và hình như buồn lắm
Ngọn đèn kia bỗng phụt lên, tắt ngấm
Mẹ của tôi cũng nhắm mắt lia đời
Thôi thế là xong, còn gì nữa Mẹ ơi !
“Tôi không hứa, và tôi không làm được”
Trong cuộc đời, cái gì đi, cứ đi tới trước
Trong cuộc đời, cái gì lùi, cứ lùi lại phía sau
Tang thương nhiều để thắm những biển dâu
Thương nhớ Mẹ nhưng ngàn xa, vĩnh viễn !
Một ngày mai, sẽ về thăm một chuyến
Cố nhiên là về, dù không hẹn thời gian
Tôi sẽ đến bên mộ Mẹ tôi
Nhìn với mây ngàn
Nhìn với không gian
Nhìn dưới suối vàng
Mẹ ơi Mẹ, con đã về đây !
“Con không hứa, và con không làm được” !!!

Tháng 10 – 2004

Mặc Giang

Tôi Nói Anh Nghe !

Tôi nói anh nghe
Ngày anh ra đi
Em thơ chẳng nói năng gì
Mẹ buồn nhìn bóng anh đi
Đường dài vẽ bóng từ ly

Tôi nói anh nghe
Ngày anh ra đi
Mắt mẹ buồn, ít nói
Em thơ buồn, trông đợi

Năm tháng dần xa
Chẳng thấy anh về

Tôi nói anh nghe
Đã bao lần anh hứa
VẬY mà nay
Đã mười năm
Hai mươi năm
Ba mươi năm
Anh vẫn chưa về

Anh có biết không
Bụi tre nghiêng bóng sau hè
Bờ sông mòn lối con đê
Dầu mờ rải nhẹ lê thê
Nhà tranh còn mái tình quê

Anh có nghe không
Ve kêu thẳm thấu đong đầy
Gởi thân ôm ấp vỏ cây
Cho hè năm tới vương giây
Réo sầu đánh động niềm tây

Anh có hiểu không
Mẹ già rũ bóng tình thương
Em thơ đau giấc nghề thường
Anh đi biệt biệt dặm trường
Tơ tằm nặng nặng vương vương

Tôi nói anh nghe
Rừng khuya thức giấc mấy canh trường
Gội bóng trắng tàn những vãn vương
Lối cũ phủ mờ bao dấu tích
Nương dâu một bãi luống tang thương

Tôi nói anh nghe
Anh đi một nửa tình quê cũ
Một nửa tình quê lối ước thề
Anh đi một mảnh tình non nước
Một mảnh tình non nước chưa về !!!

Tháng 02 – 2004
Mặc Giang

Sóng vô đôi bờ

Hai bờ đại dương
Hai mảnh tinh cầu
Một cõi quê nhà, đành đoạn chìm sâu
Đâu rồi, nơi cất rón chôn nhau
Đâu rồi, nơi quê cha đất tổ
Mang thân phận, tha phương khách thổ
Kiếp lưu đày, mờ mịt trùng khơi
Quê cha, lời nói nghẹn lời
Đất mẹ, se thắt da môi tóc sương
Dấu mờ, khép kín quê hương
Bờ rêu thắm lạnh, nhớ thương lên màu
Xa xa nhìn mấy nhịp cầu
Biển khơi sóng vỗ, chìm sâu muôn trùng
10 năm, chưa có điểm cuối cùng
20 năm, chưa băng qua điểm mốc
30 năm, thuyền viễn xứ vẫn phiêu du
Mỗi năm, qua một mùa thu
Ba mươi năm đã mấy thu lá vàng
Lá nào theo gió bay ngang
Lá nào vùi dập bên đàng rêu xanh
Tâm can vương nhện tơ mảnh
Đoạn trường mấy khúc treo cành tàn khô
Hồn ai thốn thức dưới mồ
Hồn ai khắc khoải trên bờ ly tan
Đường kia, kinh tuyến băng ngang
Đường này, vĩ tuyến bẽ bàng biển dâu
Quê người không có mưa ngâu
Mà sao thấm cả thịt thau da gầy
Quê người không có mưa bay
Mà sao thấm cả nỗi này tình kia
Dòng sông mấy khúc phân chia
Núi non mấy nẻo xa lìa sơn khê
Còn đâu là lối đi về
Còn đâu là lối lê thê dặm trường
Tiếng quê hương, gọi lên đời gió hú
Tiếng tự tình, gọi xuống hồ tịch băng
Bóng thời gian mờ sương gió rêu phong
Bóng không gian giữa đôi bờ sóng vỗ.

Tháng 7 – 2007

Mặc Giang

*****